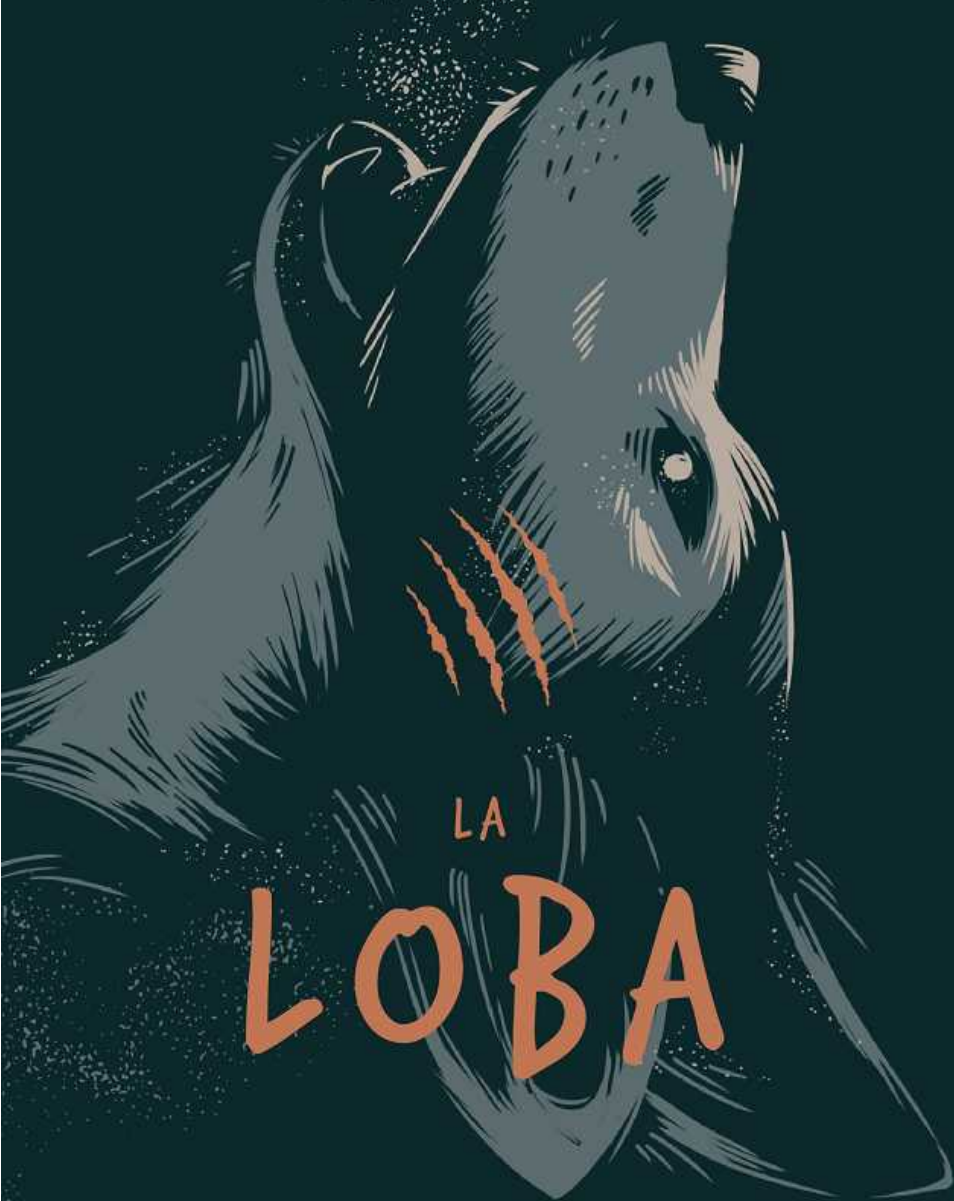

ALAN RUSSELL

LA
LOBA

≡ KNIHA ZLIN

THRILL

ALAN RUSSELL

LA LOBA

ALAN RUSSELL

LA
LOBA

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Alan Russell, 2015
This edition made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com
Translation © Karolína Ryvolová, 2016

ISBN 978-80-7473-479-3 (PDF)

*Věnováno těm, kteří na podzemní železnici pracovali
v 19. století, a těm, kteří na ní pracují dodnes.*

ZPOPELNĚNÍ SAMA MCGEE

Robert W. Service

*V slunci půlnočním muž někdy spáchá čin
podivný, když o zlato se rve.
Tajemné zkazky zní na stezkách polárních,
z nichž v žilách tuhne krev.
Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.*

Ten Sam McGee byl z Tennessee, kde bavlny v polích
je lán,
proč sebral se a šel z jihu na sever, to ví snad jen Bůh
sám.
Věčně zimou se třás, mrazu napospas ho zlatý přelud
hnal,
často pro sebe klel, jak ve zvyku měl, „tu ledárnu čert
aby vzal“.

Na Štědrý den spřežení čoklů a fen nabralo na
Dawson směr.
Tak ty prý znáš mráz? Tenhle bodal jak ďas a skrz
parku pálil jak tér.
Když oči jsi stisk, v ten okamžik řasy ti přimrzly, to
bylo zlé.
Kdekdo měl toho dost, ale stažený chvost měl jen náš
kňoural Sam McGee.

Tu noc v spacácích už tisk k muži se muž pod
sněžnou pokrývkou,
plný psi měli břich a svět kolem ztich, hvězdy tančily
nad hlavou,
on na mě mrk: „Šéfe,“ jen hrk, „čeká mě smrt, cítím ji
u hlavy stát,
a zkapu-li, pak jestli můžu si přát, jedno přání já mám
akorát.“

Ten prokletej bloud! Nemoh jsem odmítnout. Pak
hlesnul sklesle dost:
„Ten šílenej mráz už drtí mě zas, v těle mi praští každá
kost.
Ne to, že jsem trop, ale ledovej hrob hrůzu mi nahání.
Na svou čest mi slib, že nepoznáš klid,
než zpopelníš ostatky můj.“

Parťákův poslední flek, to je závazek, a tak jsem kýv,
že to přání budu cítit.
Pak psy štvali jsme hned, když obzor nad ránem
zbled; ale Sam byl bílý jak sníh.
V saních se choulil a celý den blouznil o domově
v Tennessee.
Než den do tmy plách, už byl na márách náš ubohej
Sam McGee.

Jako nejhorší sen byla ta tichá zem
a já se hnál a strach mi bral klid.
Balvan, co ležel skryt, nesměl jsem zahodit,
k tomu mě vázal slib.
Ze sání naposled jako by Sam řeč ved: „Lam si hlavu
a trap se, jak chceš,
splň slib, cos mi dal, a moje ostatky spal,
službě té neujdeš.“

Slib, co vymámil druh, je k splacení dluh a musheři
mají svůj řád.
Aniž jsem cek, v duchu cloumal mnou vztek, tohle že
se mi muselo stát.
Za dlouhých nocí sám, bez pomoci, kolem ohně ležel
psů kruh –
když vyli svůj žal na sněhový val – jak se mi hnusil
ztuhlý druh!

A den co den hmota, mdlá, bez života, těžkla mi víc
a víc.
Přesto dál jsem se bil, ač psi už neměli sil a nebylo co
jíst.
Zlá byla trať a já šílel snad, úkol však nechtěl jsem
vzdát.
A ze samé tísně zpíval jsem písně a ta věc se mi zdála
smát.

U lemu jezera Lebarge smutnou držel stráž rozpadlý
lodní vrak,
boky stáhnul mu led, já viděl však hned, že jeho
jméno zní Keporkak.
Když jsem ho uviděl, chvíli jsem přemýšlel – tu mi to
přišlo na rozum
a já radostí výsk, vítězně pěst stisk: „Tady mám
krematorium!“

Z paluby samý spár vytrh jsem prken pár a v kotli
jsem zatopil hned.
Byla tam uhlí hrst, já za prkny ji chrst; žár rost i na
pohled.
Plameny šlehly výš a oheň hučel blíž – takový táborák
chtěl bys mít!
Do stran jsem uhlíky smet, a když jsem uvolnil střed,
vrz jsem tam Sama McGee.

A pak jsem odešel, neboť jsem nesnášel sykot masa,
jak mění se v troud.
Nebe potáhl mrak, psi vyli na poplach a víchr začal
prudce dout.
Byť strašný byl mráz, horký pot myl mi tvář, dodnes
to neumím pochopit;
a šel mastný kouř, valil se houšť a houšť, zacláněl
sluneční svit.

Jak nejlínější šnek se čas v závějích vlekl, děs strašlivý
tvář mi zryl.
Hvězdy už vznesly se výš, tančily v nebesích, než blíž
jsem se odvážil.
Strach bral mi dech, ale hrdě jsem řekl: „Jenom
nakouknu, jak se tam má.
Na uhel musí být, je čas se přesvědčit,“ dvířka jsem
otevřel dokořán.

A uvnitř pece vám seděl šťastný Sam, navýsost s výhní
spokojen.
Úsměv zdobil mu líc; a jako by nic, řekl: „Teplo mi
utíká ven!
Nemá to žádný kaz, zavři už, nebo mráz protivný
vtrhne sem.
Co jsem pryč z Plumtree tam v Tennessee, poprvé zima
mnou netřese.“

*V slunci půlnočním muž někdy spáchá čin
podivný, když o zlato se rve.
Tajemné zkazky zní na stezkách polárních,
z nichž v žilách tuhne krev.
Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.*

PRoLoG

Greg Martin před svou ženou uhýbal pohledem. Nechtěl v Elese vzbudit naději, že by ho dokázala přemluvit k další výpravě za nákupy.

„Jestli mi zase budeš ve výloze ukazovat losí lejna v bronz, tak se neznám,“ řekl. „Jedna věc je prodávat cetky, ale prodávat skutečná pobronzovaná losí hovna...“

„Tobě se ta losí lejna nelíbí? Myslela jsem si, že by to byla skvělá upomínka. Mohli bychom je vystavit na krbovou římsu vedle tvých minerálů a nasvítit je. To by bylo fajn, ne?“

Elese dělala, jako že klade imaginární losí lejna na čestné místo. Předstíranou instalaci opepřila lehkým zavrtěním zadku.

„Kdybys nebyla tak roztomilá,“ řekl, „asi bych ti naplácal.“

„A kdybys ty nebyl tak zatvrzelý a šel se mnou,“ vrátila mu to, „možná bych ti to i dovolila.“

Sešli se vprostřed kajuty a políbili se. Líbánky trávili na Severní ledovcové trase podél aljašského pobřeží se zastávkami v Ketchikanu, Juneau, Skagwayi a Sitce. Momentálně se nacházeli v Sewardu, posledním přístavu na závěrečné plavbě sezóny. Bylo sice teprve září, ale na Aljašce už o sobě zima dávala vědět. Noci na lodi byly větrné a chladné, ale jejich kajuta zůstávala příjemně vytopená.

„Ne abys šel honit nějaké sukně, než se vrátím!“ varovala ho Elese.

„Napadlo mě zastavit se za paní Carpenterovou.“

Paní Carpenterové bylo devadesát sedm let. Věk jí však nijak nebránil, aby při každé vhodné příležitosti s Gregem neflirtovala.

„Sukničkáři!“ zasmála se Elese.

Okružní plavba naplnila všechna jejich očekávání. Viděli skupinky keporkaků, majestátní plovoucí kry, velkolepé ledovce, kroužící orly bělohlavé i úchvatné fjordy. Elese byla podle všeho ráda, že ji Greg přemluvil k líbánkám na Aljašce. Ani jeden z nich tam ještě nebyl a všechno pro ně bylo nové. Čekaly je ještě další destinace, ale ty se už chystali prohlédnout z pevniny, nejprve dálkovým autobusem do národního parku Denali a pak vlakem do Anchorage. Líbánky měli zakončit právě v Anchorage, kde žije téměř polovina ze sedmi set tisíc obyvatel Aljašky. Někteří Aljašané ale neměli o svém velkoměstě valné mínění. Během plavby Elese zaslechla jednoho místního obyvatele, jak říká: „Anchorage je báječné město. A je to jen dvacet minut od Aljašky!“

Greg pozoroval svou ženu, jak si před malým zrcadélkem upravuje dlouhé černé vlasy. Klidně mohla jít ven v koupací čepici, a stejně se po ní muži otáčeli.

Jednou se mu přiznala, že se do něj zamilovala kvůli těm jeho psím očím. *Díky Bohu za ta moje velká hnědá smutná kukadla*, pomyslel si Greg. Bez nich by svou manželku nesbalil.

Zvedla k němu bradu, aby jí dal pusu na rozloučenou. Neváhal a věnoval jí tak dlouhý polibek, že si odchod téměř rozmyslela.

Greg se vzpamatoval první: „Já si to později vyberu.“

„Jen aby sis to zasloužil,“ zasmála se Elese.

Vzala si kabelku a vyšla z kajuty. Ve dveřích mu poslala vzdušnou pusu.

Polibek, a byla pryč.

— — —

Sewardská městská policejní stanice sídlila v budově radnice spolu s dalšími městskými a státními úřady, například Aljašskou státní policií nebo Aljašským úřadem pro hon a rybolov. V noci měla policie budovu převážně pro sebe. Protože seržant Evan Hamilton sloužil noční službu, schytl případ Martinových.

Hamilton byl důsledný policajt. Rád měl všechno pod kontrolou. Kdo ho neznal, často jeho pečlivý styl mylně považoval za upachtěnost a pomalost, nebo dokonce omezenost. Napomáhal tomu i jeho vzhled. Byl to hřmotný chlap středního věku, který neměl daleko k oplácenosti.

Seržant se podíval na muže sedícího u stolu naproti němu. Už Grega Martina zpovídal půl hodiny, ale ještě si nebyl jistý, co si má o něm myslet. Každý jeho výraz a gesto bylo ztělesněním zoufalého manžela. Ale přesto tu něco nehrálo, jen Hamilton nemohl přijít na to, co.

„Takže když manželka odešla na nákupy, šel jste si zdřímnout?“ zeptal se.

„Odpověď zní ‚ano‘, stejně jako už třikrát předtím.“

Nenechal se jeho netrpělivostí rozhodit. Spěchej pomalu. Hamilton se tímto heslem řídil, a dosud nelitoval. Seward bylo sice malé městečko, rozhodně nesrovnatelné s Anchorage, ale za ty roky už se tady vyšetřovala slušná řádka drobných i závažnějších zločinů.

„A jak dlouho jste spal?“

„Jak už jsem řekl, asi čtyři hodiny. Proto jsem byl tak překvapený, když jsem zjistil, že už je sedm.“

Hamilton si hodinu podtrhnul ve svých poznámkách. „A říkáte, že tehdy jste tedy vyrazil svou ženu hledat?“

„Nejdřív jsem se domníval, že se vrátila z nákupů, zjistila, že spím, a nechtěla mě budit. Tak jsem se šel po ní poohlédnout.“

Pan Martin nervózně bubnoval prsty na desce stolu. Hamilton ho tak dlouho fixoval pohledem, až toho nechal a složil ruce do klína. „Říkáte, že jste obešel některé salóny a bufety?“

Pan Martin si povzdechl. „A taky lodní knihovnu a několik vyhlídek na palubě. Na výletní lodi člověk musí prohledat spoustu míst.“

„Zapojil jste do hledání několik stevardů a cestujících a nakonec jste informoval bezpečnostní službu, což vám zabralo další hodinu a půl.“

„Ano, ano a ještě jednou ano.“

„A pak jste ještě strávil půl hodiny hledáním v centru Sewardu, než jste přišel sem.“

Pan Martin vzdychl a přikývl a jeho prsty se znovu nutkavě rozeběhly po stole. Hamilton si udělal další poznámku. Za mužovou nervozitou může být zmizení jeho ženy. Nebo je taky možné, že ho zneklidňuje něco jiného.

Telefon na stole zazvonil. Hamilton se podíval, kdo volá, a zvedl sluchátko. Mluvil krátce, pak se opět soustředil na pana Martina.

„Posádka ukončila předběžné prohledávání lodi. Vaši ženu bohužel nenašli. Teď prohledávají všechny kajuty a lůžka.“

„Co záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Šéf ochranky je právě prochází.“

„Něco se stalo.“

Hamilton si ho chvíli prohlížel, než se ho zeptal: „Proč si to myslíte, pane Martine?“

„Moje žena je pryč už skoro šest hodin. Od svatby jsme nebyli jeden bez druhého déle než hodinu či dvě.“

„Kdy jste se brali?“

„14. září.“

Praví novomanželé, pomyslel si Hamilton. Napadlo ho, jestli pobláznění nevyprchalo a jestli si paní Martinová ten sňatek náhodou nerozmyslela.

„Kde jste do toho praštili?“

„V San Franciscu.“

„Byla to velká svatba?“

Pan Martin si znechuceně odfrkl. „Bylo to spíš komorní.“

„A před svatbou jste se s manželkou znali jak dlouho?“

„Necelých šest měsíců.“

„To byly rychlé námluvy.“

Pan Martin zvedl oči v sloup a postavil se. „Jdu *hledat* svou manželku.“

„Měl byste tu raději zůstat, pane Martine.“

„Co když nějakou nešťastnou náhodou spadla z mola do zálivu?“

„Už jsem volal správci přístavu. Osobně prohlédne přístaviště trajektu, lodní mola a okolí.“

Pan Martin se znovu posadil, tentokrát shrbený a s lokty na kolenou. Otřel si pot z dlaní. „V životě jsem se tolik nebál.“

„Co je vaše profese, pane Martine?“

„Jsem geolog.“

„A vaše žena?“

„Pracuje v reklamě jako grafička. Ale ve skutečnosti je výtvarnice.“

„Jak jste se poznali?“

„Seznámili nás přátelé.“

„Vy jste o dost starší než ona, ne?“

Martin si povzdychl. „Rozdíl sedmi let podle mě není ‚o dost‘. Jí je dvacet dva a mně dvacet devět.“

„Měli jste během líbánek nějaké třenice?“

Pan Martin nevěřicně zavrtěl hlavou a napřímil se. „Vy jste úplný magor. Vždyť vy vyslýcháte mě, že ano?“ Hamilton nereagoval.

„Moje žena je nezvěstná a vy si tady se mnou hraje na kočku a na myš. Plýtváte časem a ona třeba může někde ležet zraněná. Ježíš Maria. Možná bych si měl promluvit s nějakým opravdovým policajtem.“

Hamilton jenom pokrčil rameny. „Existuje nějaký důvod, pane Martine, aby vás žena opustila? Třeba milenecká hádka?“

„Nehádali jsme se,“ odpověděl Martin a stěží ovládal hlas. „Něco se muselo stát, jinak by se ode mě neodloučila. A teď už sakra dělejte svoji práci. Vyhlaste nějaké to pátrání. Zapněte houkačku. Dělejte něco.“

Hamilton přikývl. „To už jsem všechno udělal, pane Martine. Takže, říkal jste, že jste z kajuty vyšel až kolem sedmé, je to tak?“

— — —

Hamilton zavěsil. Pan Martin už vypovídal tři hodiny a Hamilton právě získal dojem, že to začne být zajímavé. „Jste si jistý, že jste kajutu zhruba mezi třetí a sedmou ani na okamžik neopustil?“

Greg Martin jen unaveně přikývl. „Hodinu jsem si četl a pak jsem usnul.“

„Právě jsme získali výpověď dvou cestujících, kteří vás v pozdním odpolední viděli odcházet z lodi.“

„Mýlí se.“

„Nic jiného mi k tomu neřeknete?“

„Nic jiného se k tomu říct nedá. Možná si spletli den. Možná viděli někoho jiného. Co k tomu kruci mám říct?“

„Jste bystrý muž, pane Martine. Vědec. Vsadím se, že chytrý chlap jako vy nerad dělá chyby. Takže když jste

se probudil a došlo vám, že vaše manželství je jedna obrovská chyba, rozhodl jste se s tím něco udělat. Má vaše žena životní pojistku, pane Martine?“

Martin přikývl.

„Na kolik?“

„Půl milionu. Pojistil jsem nás oba. Nechtěli jsme čekat, až budeme mít děti. Bylo logické, abychom se pojistili oba dva.“

„Bylo to logické?“

„Chápu, že se mě snažíte nachytat při lži. Ale vždyť jsem si ani nezavolal právníka, seržante. Jediný důvod, proč tady pořád sedím, jsou obavy o manželku a naděje, že vás přiměju, abyste vynaložil veškeré úsilí k jejímu nalezení. Jen doufám, že se Elese kvůli tomu vašemu okounění neocitla v nebezpečí.“

Hamilton chvíli přemítal a pak řekl: „Už jsme s fotografií vaší ženy obešli centrum a promluvíli jsme s majiteli obchodů a s prodavači. Paní Martinová si podle všeho prohlížela šperky a umění po celé Třetí a Čtvrté avenue. Zaměstnanci ji zahlédli v Alaska Shop, Starboard Studios a v galerii Resurrection Bay. Podle našich zdrojů se v těchto místech pohybovala mezi třetí a čtvrtou.“

„A od té doby ji nikdo neviděl? Co záznamy z průmyslových kamer?“

„V Sewardu téměř žádné nejsou. Moji kolegové ze státní policie už se podívali na to málo, co je k dispozici. Zdá se, že kolem čtvrté ze záznamů mizí.“

„A co je vidět na záznamech z lodi?“

„Ještě to neviděli všechno, ale prozatím to vypadá, že se vaše žena na loď vůbec nevrátila.“

Hamiltonovi opět zazvonil telefon. Všiml si, že sebou Martin trochu škubl. S každým dalším zazvoněním byl napjatější. Snad se bál nových zpráv, ale možná byl taky jen dobrý herec.

Tentokrát když si Hamilton vyslechl, co zjistil jeden z jeho podřízených, zvedl se a vyšel i s telefonem z malé kanceláře ven. Mluvil tiše, tlumil hlas, aby ho Martin neslyšel. Když se vrátil, dlouze si sedícího muže prohlížel.

„O co jde?“ naléhal Martin. Hamilton si nebyl jistý, jestli v jeho hlase slyší útočnost nebo nervozitu.

„Říkal jste, že jste nikdy nebyl zatčen?“

„Řekl jsem, že jsem nikdy nebyl odsouzen.“

„Ale zatčený jste byl?“

„To obvinění bylo staženo.“

Hamilton věnoval Martinovi svůj typický nehnutý pohled. „Vyprávějte mi o svém zatčení.“

„Byl jsem nespravedlivě nařčen z celé řady věcí. Žalující strana vše odvolala, když se zapletla do svých vlastních lží.“

„Žalující strana,“ zopakoval Hamilton a záměrně výraz protáhl. „Tou žalující stranou byla vaše první manželka.“

„Naše manželství bylo anulováno.“

„Vy jste mi řekl, že manželství s Elese bylo vaše první.“

„Tak to vnímám já.“

„Víte, jak to vnímám já? Připadá mi, že jste mě obelhal.“

Martinovi se nahrnula krev do tváří. „Bál jsem se, že uděláte z komára velblouda. Měl byste se soustředit na zmizení moje manželky, místo...“

„Lhaní komplikuje vyšetřování.“

„Nelhal jsem.“

Hamilton se tvářil neutrálně. „Věděla Elese, že vás vaše první žena obvinila z napadení a ublížení na zdraví, domácího násilí a celého seznamu dalších věcí?“

„Žádná z nich se neprokázala!“

„Vaše první žena vypověděla, že svá obvinění stáhla proto, že ji děsili vaši obhájci, ale vy jste ji prý děsil ještě víc.“

„Děsila ji pravda.“

„Vaše žena...“

„Nenazývejte ji tak. Moje první manželství byla fraška. Byl jsem mladý a hloupý. Netušil jsem, že trpí hraniční poruchou osobnosti a že se ráda sjíždí oxycontinem. Ženil jsem se narychlo a pak jsem měl dost času litovat.“

„Podle časové osy bych řekl, že i Elese jste si bral narychlo.“

„Zamiloval jsem se. Chápete to? Měl jsem z toho dobrý pocit. Chtěl jsem s Elese strávit zbytek života.“

„Řekl jste jí o svém prvním manželství a následných problémech?“

Martin uhnul pohledem, zavrtěl hlavou a povzdychl si. „Bylo to mezi námi dokonalé. Dokážete pochopit, že jsem to nechtěl pokazit?“

„Takže co se stalo, když na to přišla?“

„Elese na to nepřišla.“

„Řekl bych, že si připadala zrazená. Určitě se jí nelíbilo, že jste ji obelhal. Vsadím se, že musela výrazně zapochybovat o muži, kterého si vzala.“

„To se nestalo!“

Hamilton na něco ukázal bradou a Martin sledoval trajektorii onoho gesta. UVědomil si, že pravým ukazovákem míří jako pistolí a levou ruku má zaťatou v pěst. Hamilton pozoroval, jak se Martin opanoval a uvolnil ruce.

Manžel Elese byl prudké povahy, i když se velmi snažil to skrýt. Taky má špatné svědomí, pomyslel si Hamilton. Nebude to s ním snadné, ale čas hrál ve prospěch policisty.

Tři roky po zmizení Elese Martinové

„Ano, ráda si dám ještě jeden koktejl,“ řekla Dana Belzerová stevardce a zachichotala se.

Pak se obrátila ke své sousedce. „Věřila bys, že jsem ještě nikdy neletěla první třídou? To bylo od tvého snoubence moc milé, že mi sem k tobě přesunul letenku. Být součástí tvého pohádkového příběhu je báječné.“

Nejen okolní svět byl toho názoru, že Nina Granvilleová vyhrála jackpot. Mysleli si to i její přátelé. Její zasnuby s Terrencem Donnellym ze slavného rodu Donnellyů byly zveřejněny před měsícem. Rod Donnellyů byl něco jako americká šlechta. Kromě toho to byla také politická dynastie a Terrence byl jejím korunním princem, nástupníkem v oválné pracovně.

Osmadvacetiletá Nina si nikdy nemohla stěžovat na nezájem, ale od té doby, co se stala Terrencovou snoubenkou, se jí život změnil v hotový cirkus. Vyrůstla sice v movité rodině, ale s blahobytem Donnellyů se to nedalo srovnat. Po vysoké škole pracovala nejprve v reklamě, pak dělala PR velkým korporacím a nakonec se uchytila v Cambridgeské nadaci, jednom z největších soukromých charitativních fondů v zemi, jako vedoucí jejich dobročinných aktivit. Název její funkce byl dlouhý jako týden a v pracovní náplni měla intenzivní styky s boháči, což sama nazývala „vnaděním dolarů“. S Terrencem Donnellym se setkala při shánění finančních prostředků.

Při první schůzce ho uvítala překrásná žena. Druhý den jí zavolal pod záminkou finančního daru. Domluvili si pracovní oběd, během něhož se vyjevily jeho utajené motivy. Nina úspěšně odolávala jeho chtivému zrak a oslňujícímu chrupu, takže možná poprvé v životě byl Donnelly nucen ženu dobývat. Nina si však z toho prvního oběda zapamatovala hlavně to, že Terrence, ztělesnění rodinného jmění Donnellyů, přislíbil spolupracovat s Cambridgeskou nadací na několika charitativních projektech. Navzdory jeho dvoření se jí podařilo neztratit hlavu a myslet na svou práci. Ta vzpomínka jí vždycky vyloudila na tváři úsměv.

„Děkuji vám,“ řekla Dana, když si od stevardky přebírala koktejl. Znovu se obrátila k Nině: „Tohle je vážně úžasný start do nového dne.“

„Divím se, že jsi odolala praženým mandlím a čokoládovým sušenkám.“

„Nechci být nacpaná, až budou podávat ty makarony se sýrem a humra. Nebo si možná dám tu vepřovou panenku. Ty si asi dáš salát, vid’?“

„Mně salát chutná.“

„Doufám, že bude ozdobený plátky zlata nebo aspoň lanýži.“

„Moc těm pohádkám o Popelce nevěř.“

Dana se zasmála. „Které nemám věřit? Za poslední měsíc ji převyprávěli v časopisech *Vanity Fair*, *People*, *Entertainment Weekly* a *Time*.“

„Jasně, a chyběla v nich už jenom moje fotka s obličejem od popele.“

„Všichni tě milují, Popeluško!“

Nina v duchu zaúpěla. „Jsou zamilovaní do té představy. Užívala jsem si to mnohem víc, dokud o mně nikdo nevěděl a nikoho nezajímalo, co mám na sobě, co říkám a co dělám.“

„Nebo jíš,“ doplnila Dana.

Nina nasadila starší a upjatější tón a řekla: „Až se staneš Donnellyovou, musíš mít na paměti, že šlechtictví zavazuje!“

Dana se na ni tázavě podívala.

„To mi řekla Marilyn Grantová. To je Terrencova asistentka pro styk s médii. Když mi vysvětlovala, že si jako Terrencova manželka budu muset zachovávat velkorysého ducha, připadala jsem si trochu jako Eliza Doolittlová. Každý v Terrencově bezprostředním okolí má pro mě dobré rady, jak mám vystupovat na veřejnosti.“

„K těm asi patří nedávat si několik koktejlů brzy po ránu.“

„Serža, jinak seržant Wood, což je Terrencův zástupce náčelníka štábu, by pravděpodobně neschvaloval ani kávu s cukrem a s mlékem.“

Přezdívka „Serža“ evokovala představu chlapáckého, ale vlídného vojáka z povolání, ale Wood Nině připadal upjatý a popravdě řečeno dost křečovitý. Mohlo mu být tak maximálně ke čtyřiceti, ale choval se jako mnohem starší. Terrencovi byl hluboce oddaný, možná až slepě.

„Terrencovi bezprostřední spolupracovníci se o něj starají, což je dobře. Musí dbát o jeho image a potýkat se s jeho politickými nepřáteli. Snaží se, abych těm nepřátelům nenahrála na smeč.“

Vlastně to vypadalo, že Serža si není úplně jistý, zda sama není jedním z nich. On byl Marsem a ona Erótem a jejich nezvyklým společným jmenovatelem byl Terrence.

„Podle mě může být Henry Higgins Donnelly rád, že tě má,“ podotkla Dana.

Nina si nebyla jistá, jestli je horší být přirovnávána k Popelce nebo k Elize Doolittlové. Přesto se se svou kolegyní a kamarádkou dobře bavila.

„Děšť dští v Španělsku zvlášť tam, kde je pláň!“ pokusila se co nejlépe napodobit Audrey Hepburnovou.

„Ona to chytla! Tak tedy, děšť dští zvlášť tam...?“

Tlumeným hlasem, aby ji neslyšel nikdo jiný než Dana, Nina zazpívala: „Kde je pláň! Kde je pláň!“

A pak se kamarádky rozesmály způsobem, který se zcela jistě vymykal představám o donnellyovském dekoru.

— — —

Nina si na telefon natočila krátké video chrápající Dany. Dopolodní koktejly její přítelkyni zmohly. Chystala se jí později video ukázat a pohrozit jí vydíráním.

Právě přelétali nad oblastí, kterou řada lidí zná jen z okénka letadla. Nina se pohodlně natáhla v sedačce a zkusila si představit, jaký asi mají lidé žijící v préríi život. Deset kilometrů pod ní se otevírala převážně holá pláň. Před časem četla ve *Forbesu* článek o deseti amerických státech, kde jsou lidé nejšťastnější. Severní a Jižní Dakota byly na špici a na záda jim dýchala Minnesota, Montana, Iowa a Nebraska. V žádném z těch států nikdy nebyla. Na Aljašku také letěla poprvé. Třetí největší město Aljašky, Fairbanks, má jen zhruba třicet tisíc obyvatel. Na východním pobřeží by to bylo jen takové středně velké okresní město.

Cambridgeská nadace ji vyslala na Aljašku spolu s Danou jenom kvůli jejímu zasnoubení s Terrencem. Ředitel nadace se z jejího věhlasu radoval víc než ona sama. Pořád si nebyla jistá, jak se ke své nevíтанé popularitě má postavit. Dlouhé roky na sobě dřela a kráčela kupředu díky vlastní píli. Nyní jako by se před ní dveře samy zázrakem otevíraly.

Cambridgeská nadace ve spolupráci s rodinným fondem Donnellyů poskytl Americkému přírodovědnému

muzeu v New Yorku finanční dar, který mu umožnil zakoupit několik významných původních artefaktů. Předměty, které mířily do New Yorku, pocházely z doby před příchodem západních obchodníků. Byla mezi nimi maska krkavce, jemně vyřezaná z mamutího klu, lovecký amulet s obrázkem rybářů pronásledujících mrože, inuitský košík upletený ze stébel divokého jílku, nesmírně vzácná dřevěná indiánská helma určená k lovu a propracovaná soška těhotné ženy z mrožího klu. Všechny exponáty měly být umístěny ve stálé expozici muzea, v oddělení nazvaném Indiáni severozápadního pobřeží.

Když dostala nabídku vycestovat na Aljašku, dlouhá služební cesta v ní nejprve vyvolávala smíšené pocity, dokud se ovšem seržant Wood nevyslovil proti. Serža byl toho názoru, že své veřejné vystupování ještě potřebuje „vybrousit“. Nina ovšem nehodlala dovolit svému snoubenci, natožpak jeho podřízenému, aby jí diktoval, co může dělat. Nakonec souhlasila, že cestu podnikne bez jakýchkoli fanfár a uvědomování médií. Předstírala, že přistoupila na kompromis, ale ve skutečnosti jí představa, že pojede sama za sebe, a ne jako budoucí paní Donnellyová, nevadila.

Protože Serža měl na starosti Terrencovu bezpečnost, měl dobrý důvod dávat pozor i na Ninu. Přesto se před oficiálním ohlášením zásnub cítila jako potenciální kandidát na viceprezidenta, který je zevrubně lustrován, než se jeho jméno objeví na kandidátce. Serža se nijak neskrýval se svými pochybami, zda je pro Terrence vhodnou manželkou. Nerada to přiznávala, ale částečně jeho pochyby sdílela. Ale co je na tom, že chová sny a naděje, které nezačínají a nekončí Terrencem Donnellym?

Zatímco Dona pochrupevala, Nina si vytáhla tablet. Mohla se těšit na červnovou svatbu s nejtouženějším sta-

rým mládencem světa. Ale místo aby spřádala svatební plány, začala si sestavovat úplně jiný seznam úkolů. Ve způsobu, jakým řadila jednotlivé položky, nebyl žádný systém, ale i když si nebyla jistá účelem ani nadpisem, bylo zřejmé, že sepisuje seznam věcí, které chce stihnout ještě před smrtí. Digitálním perem psala a někdy také kreslila na monitor svého tabletu:

Naučit se surfovat.

Podniknout takovou tu výpravu na běžkách, jak se jede od boudy k boudě a v každé si uděláš krátkou zastávku.

Udělat si potápěčský kurz. Naučit se to aspoň tak dobře, abych mohla hledat ztracené poklady.

Zapojit se do záchrany nějakého ohroženého druhu (pokud možno něco roztomilého – jsem pitomá? – ano, jsem, ale stejně chci, aby to bylo roztomilé).

Děti? Ano, ale jenom dvě, a ne že je budeš sekat jak Baťa cvičky až do pětatřiceti.

Tango v Argentině.

Zúčastnit se archeologických vykopávek.

Udělat něco, co má smysl.

Poslední zápis podtrhla. A pak ještě jednou.

Znovu si přečetla, co si zapsala, a překvapilo ji několik zjevných přehlédnutí. Nebylo tam *Vzít si Terrence* ani *První dáma*. Zvedla pero, že ty dvě položky ještě připíše, ale neudělala to. Nechtěla, aby její seznam vypadal jako pracovní životopis. A v hloubi duše se s těmi slovy možná pořád neztotožňovala.

Henry David Thoreau napsal: „Cena jakékoli věci obnáší množství života, které je nutné za tu věc směřnit.“ Nina tenhle citát objevila na vysoké škole a udělal na ni velký dojem. Bylo to poučení o ekonomii a o životě

zároveň a Nina svá velká rozhodnutí často měřila touto zásadou. Byla si vědoma, že má velké štěstí a nabízí jí se jí mnohé možnosti prvního světa, ale stejně jako kdokoli jiný i ona musela docenit každou část svého života, ať už krátkou, nebo dlouhou. Náturou byla běžcem na dlouhou trať, proto jí tohle hodnocení vyhovovalo. Líbila se jí představa, že si život plánuje jako vytrvalostní závod.

V duchu se jí vybavilo jedno oblíbené rčení její babičky: „Když člověk plánuje, Bůh se směje.“

— — —

V Seattlu měly krátké mezipřistání, ale stačilo, aby si daly povinný šálek nejlepší seattleské kávy.

Nina potřetí pustila videonahrávku chrápající Dany a potřetí se tomu spolu zasmály.

„Ty koktejly mi podrazily nohy,“ omlouvala se Dana. „Chlapi mě dostanou lacino.“

„To jsem přesně slyšela.“

„Krávo!“ vmetla jí Dana a zase se rozesmály. „Můžeš za to ty a ten tvůj kongresman. Když jsem si teď zvykla na první třídu, možná se pokusím do ní vetřít jako Kristen Wiigová v *Ženách sobě*.“

Na poslední úsek letu do Fairbanksu se Terrencovi podařilo do první třídy přesunout jen Nininu letenku, ale Daninu už ne.

„Připadám si provinile,“ řekla Nina.

„A o to přesně jde,“ smála se Dana. „Tak jestlipak ti tvůj snoubenec taky zarezervoval prezidentský apartmán v našem hotelu?“

„Budu tu tvoji verzi Olivera Twista poslouchat po zbytek výletu?“

Dana se zapitvořila a s rádoby cockneyským přízvukem zaprosila: „Sím, pane, já chci eště!“

„Copak tu nemají žádná vězení ani chudobince?“

Nina si byla vědoma, že plete všechny Dickensovy romány dohromady, ale na tom nezáleželo. Na to se příliš dobře bavily.

„Hele,“ řekla Dana. „Úplně mi stačí to všechno zažívat zprostředkovaně přes tebe, Popelko.“

— — —

Během posledního úseku cesty Nina seděla vedle výkonného ředitele ropného koncernu. Hned zkraje tříapůlhodinového letu začal popíjet. „Takhle se připravuji na služební cesty na Aljašce,“ zažertoval a zavířil kostkami ledu ve sklenice.

„Není to zrovna váš šálek... kávy?“ zasmála se Nina.

„Ještě jste tam nebyla?“ zeptal se.

„Tohle je má první cesta,“ odpověděla Nina.

„Za prací či za zábavou?“

Nina se rozhodla použít nevinnou lež. Bude snazší, když zůstane v anonymitě. Neměla chuť vysvětlovat svoje záležitosti cizímu člověku.

„Mám tam sraz s jedním starým známým z univerzity,“ řekla. „Chceme si společně Aljašku pořádně prohlédnout.“

„Tedy, ve Fairbanksu toho moc k vidění není, ale zbytek Aljašky je úplně o něčem jiném. Některé části státu vám svou krásou doslova vyrazí dech.“

Spiklenecky se k ní naklonil a zašeptal: „Je to taková nádhera, že vám téměř dá zapomenout na místňáky.“

Když uviděl výraz nepochopení v Ninině tváři, dodal: „Jezdím na Aljašku služebně tak šestkrát do roka. Přiletím a zase odletím. Žít tam celoročně, to si žádá určitý typ člověka. Sama zjistíte, že většina Aljašanů by dole ve Státech nezapadla. Proto se octli na ‚nejzazší hranici‘, jak se Aljašce přezdívá. Podivíni jsou tu jako

doma. Na Aljašce žije spousta rázovitých postavíček, to vám povím.“

„Určitě jich taky pár potkám.“

„O to nemějte strach.“

— — —

Nina s Danou dorazily do svého hotelu v půl desáté večer, což se na východním pobřeží rovnalo půl druhé ráno. Recepční je upozornil, že hotelová restaurace zavírá v deset, a pokud se chtějí najíst, měly by si pospíšet.

„Máte nonstop pokojovou službu?“ zeptala se Dana.

Recepční potlačil úsměv a odpověděl: „Nemáme žádnou pokojovou službu.“

„Neříkejte mi, že v mém pokoji není vana,“ zakňourala Dana.

Recepční se zašklebil. „Obávám se, že na pokojích jsou pouze sprchy.“

„A co minibar?“ zeptala se Dana.

„Bohužel,“ zavrtěl hlavou, ale pak dodal: „V každém patře je jídelní automat a na konci téhle chodby najdete krytý bazén a wellness.“

Když se výtah rozjel směrem k jejich dvoupokoji ve třetím patře, Nina řekla: „Nemám hlad, ale pokud chceš společnost, doprovodím tě do restaurace.“

„Nech mě hádat: nemáš hlad, protože když mně v le-tadle do Fairbanksu servírovali slané buráky, u tebe se podával hlavní chod.“

„Je to tak,“ připustila Nina. „Ale snědla jsem jenom půlku. Zbytek jsem si nechala zabalit, jestli chceš.“

„Mám poprosit?“ Dana předvedla žadonícího pejska. „Věděla jsem, že na tebe ten můj Oliver Twist zapůsobí. Jenže ty sis asi objednala něco pro býložravce, co?“

Dana často reptala, že je Ninino vegetariánství omezuje ve výběru restaurací. „Jarní těstoviny.“

„Aspoň že to není tofu,“ odfrkla si Dana. „Dej to sem.“

Zastavily se u výdejního automatu poblíž výtahu a Dana obhlédla nabídku. „Tak to vypadá, že dneska budu mít lepší večeři než obvykle. Asi se rozšoupnu a dám si tříchodové menu. Jako předkrm si dám lentilky, jako hlavní chod tvoje nedojedené těstoviny a zakončím to dezertem v podobě čokoládových košíčků plněných arašídovým máslem.“

Když vstoupily do svého apartmánu, Dana byla nadšená, že je její pokoj stejně velký jako Ninin. „Asi se k nim nedostala zpráva, že mají pro tvůj pobyt postavit prezidentské apartmá.“

„Jasně, Oliverě.“

„Na snídani půjdeme v sedm?“

„To zní dobře.“

„To je fajn, že si to myslíš. Já budu po tom dlouhém letu úplně vyřízená, pokud tedy nejdřív neupadnu do diabetického kómatu. Ty automaty na cukrovinky jsou nebezpečně blízko.“

Nina zasunula čipovou kartu do zámku ve svých dveřích. „Když budeš v kómatu, tak dneska nebudeš tak příšerně chrápat?“

Když vcházela do pokoje, Dana si začala hlasitě broukat „Hail to the Chief“, americkou prezidentskou hymnu.

Nina předstírala, že tu oslavnou píseň neslyší, ale za minutu se vyplížila ze dveří a přilepila na Daniny dveře cedulku: „V tomto apartmá pobýval prezident Belzer.“

— — —

Nabítý program je plně zaměstnal na celý následující den. Když se pozdě odpoledne vrátily do hotelu, Dana prohlásila, že si musí zdřímnout, nebo to s ní sekne.

„Zaklepeš na mě kolem sedmé?“ navrhla. „Kam půjdeme na večeri, se domluvíme pak.“

Nina souhlasila a pak se vydala na svou obvyklou rychlou procházku, během níž vyřizovala telefonáty. Odjakživa nesnášela být dlouho zavřená v místnosti. Telefonování ve Fairbanksu se ovšem ukázalo daleko obtížnější než v New Yorku. Spíš než na cestu se soustředila na signál na svém telefonu. Její mobil si s ní hrál na schovávanou. Čárky si ji dobíraly: jednu chvíli ukazovaly, že může telefonovat, a vzápětí byla bez spojení.

Chvilku přemýšlela, že se vydá zpátky do hotelu a zavolá Terrencovi odtamtud, ale rozmyslela si to. Věděla, že když se pořádně neunaví chůzí, bude jako na jehlách. Mezitím se ochladilo a zvedl se vítr a Nina si přitáhla větrovku blíž k tělu. Lidé jí říkali, že zářijové teploty na Aljašce se mohou pohybovat od minus čtyř až do dvaceti čtyř stupňů. Teď se to blížilo spíš té spodní hranici, ale i když zalézalo za nehty, bylo příjemné být na čerstvém vzduchu.

Počasí jako by vyhnalo chodce z chodníků, až na bezdomovce utábořeného na rohu. I když byl na opačném konci bloku, slyšela ho, jak si pro sebe mumlá, a pokusila se zachytit význam jeho zpěvavého přednesu:

*„Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.“*

Další neškodný blázen, pomyslela si. Znovu stiskla tlačítko vytáčení a tentokrát uslyšela telefon vyzvánět. Konečně se na ni usmálo štěstí. Poklepala na telefon snubním prstenem. Diamant byl příliš veliký, až nemravně; jeho sedm karátů zářilo.

Nina volala na Terrencovu soukromou linku. Ve Washingtonu sice bylo skoro osm hodin večer, ale Terrence byl workoholik. Zřídka z kanceláře odcházel před devátou. I jeho zaměstnanci zůstávali v práci dlouho.

Telefon vyzváněl a ona se bála, že než ho někdo zvedne, ztratí spojení. Po pěti tónech byla její trpělivost konečně odměněna.

„Toto je kancelář kongresmana Donnellyho. U telefonu je Brenda. Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, Brendo, tady je Nina. Má na mě půl minuty?“

„Pro vás, Nino, by si vyšetřil i celou minutu.“

„Jsem poctěna.“

Brenda se zasmála a pak ji přepojila.

Bezdomovec si i nadále mumlal pro sebe, a zatímco Nina čekala, až se ozve její snoubenec, nezbývalo jí než poslouchat jeho blouznění. Jeho hlas nabral na intenzitě:

*„... on na mě mrk: ‚Šéfe, ‘ jen hrk, ‘čeká mě smrt, cítím ji u hlavy stát,
a zkapu-li, pak jestli můžu si přát, jedno přání já mám akorát.‘“*

Ve sluchátku se ozval povědomý hlas: „Je to Nanuk, člověk primitivní?“

Úplně Terrence viděla, s tím jeho širokým irským úsměvem, který tolika lidem připadal neodolatelný. „No ne, proslulý donnellyovský humor!“

„Zdá se mi to, nebo je severní vítr krutý?“

„Dovedu si představit, že politika s ohněm v srdci mráz děsí. Ale víš, jak to bývá, když se srazí studený a teplý vzduch? Přijde bouřka.“

Terrence se rozesmál. „Můžeš dostat děvče ze Smithovy akademie, ale nedostaneš Smithovu akademii z toho děvčete.“

„To si piš.“

„Co bylo k obědu?“ zeptal se. „Podávaly se steaky z karibu nebo losí plátky?“

„Soudě podle reakcí mých spolustolovníků by los i karibu byli rozhodně lepší než to kuře.“

„Přivyknout si na kuřecí křídýlka se může hodit.“ Za jeho smíchem se skrývala prozaická realita nekonečných předvolebních večeří.

„Pokud se mi poštěstí dostat ovocnou mísu nebo salát jako hlavní chod, tak to tady nejspíš nějak přežiju.“

„Když jsem ho uviděl, chvíli jsem přemýšlel – tu mi to přišlo na rozum

a já radostí výsk, vítězně pěst stisk: ‚Tady mám krematorium!‘“

Zakryla si jedno ucho v naději, že se jí podaří odfiltrovat bezdomovcovu blábolení.

Terrence se zeptal: „Už jsi viděla tamní zajímavosti?“

„Dnes ráno jsem si prošla Muzeum severu,“ odpověděla, „a proběhla jsem pár obchodů. Ale většinu dne jsem trčela na schůzkách. Bylo mi řečeno, že Fairbanks má nejvyšší počet prasklých předních skel na hlavu v celých Spojených státech. A taky jsem se dozvěděla, že abych se dostala na severní pól, musela bych se odtud vydat na jih.“

„Hodláš se tam dostat na létajících saních nebo se psím spřežením?“

„Moc se nesměj,“ odvětila. „Jedna z mých dnešních zastávek byla v Musherském psím muzeu.“

„Úplně tě vidím na Iditarodské stezce.“

„A já tebe uvázaného u boudy.“

Bezdomovec nepřestával recitovat, jako kdyby byl nějaký uznávaný bard. Nina by se ráda posunula dál, ale bála se, že ztratí signál.

„Ž paluby samý spár vytrh jsem prken pár a v kotli jsem zatopil hned.

Byla tam uhlí hrst, já za prkny ji chrst; žár rost i na pohled.“

„Už se těším, až mi budeš vyprávět svoje zážitky,“ řekl Terrence. „Až se zítra vrátíš, budu na tebe čekat s vychlazeným šampaňským.“

„O chlazení mi nemluv. Tady mrzne.“

„Dobrá tedy, bude na tebe čekat planoucí krb a horká čokoláda.“

„Skoro to zní, jako kdybyste měl nějaké postranní úmysly, kongresmane.“

Slova básně k ní nepřestávala doléhat, jako bzučení protivného komára, které se přibližuje a zase vzdaluje:

„Strach bral mi dech, ale hrdě jsem řek: ‚Jenom nakouknou, jak se tam má.’

Na uhel musí být, je čas se přesvědčit, ‘ dvířka jsem otevřel dokořán.“

„Moje úmysly vůbec nejsou postranní. Co se tebe týče, jsou naprosto jednoznačné.“

„No to je výborné!“

„Tak to prrr!“ ohradil se Terrence. „Moje chlípné myšlenky jsou výborné?“

„Promiň,“ omlouvala se Nina celá popletená. „Svoje myšlenky mi budeš muset odhalit příště, a to myslím doslova. Stojím na ulici a právě začalo pršet a do toho i trochu sněžit. A mě samozřejmě ani nenapadlo vzít si čepici.“

Zvedla ruku nad hlavu, ale jako ochrana před živly to bylo dost k ničemu.

„A uvnitř pece vám seděl šťastný Sam, navýsost s výhni spokojen.

Úsměv zdobil mu líc; a jako by nic, řekl: „Těplo mi utíká ven!“

„Co jsi říkala? Nino, ztrácíš se mi!“

Spojení se přerušilo.

Aspoň že se dovolala. Strčila telefon do kapsy u bundy. Možná je dobře, že byl hovor přerušen. Nikdy se jí nedařilo ukončit hovor s Terrencem uspokojivým způsobem. Závěrečný romantický taneček jí připadal tak nějak neupřímný. Terrence jí vždycky vyznal lásku a ona udělala na oplátku totéž, ovšem s neodbytným pocitem provinilosti. Někde v koutku duše si vždycky představovala, že kvůli muži, kterého si jednou vezme, úplně ztratí hlavu. Směšné, však ví. Všichni ostatně říkali, že se k sobě s Terrencem nesmírně hodí. Ohňostroje vášní přece vybuchují jen v románech pro ženy, není-liž pravda? Podobně vyhocená sentimentalita zkrátka není skutečná.

Když bylo jejich zasnoubení zveřejněno, všechny redaktorky bulvárního pořadu *Entertainment Tonight* si navlékly černou pásku na znamení smutku, že Terrence Donnelly už je zadaný. Také všichni Ninini přátelé jí říkali, jaké má štěstí. Jen kdyby z toho měla stejnou radost jako oni.

Děšť se sněhem neustával. Její bunda pochopitelně nebyla nepromokavá. Volit vhodné oblečení v tomhle klimatu nebylo jednoduché.

Rozhlédla se. Nikde žádný taxík. Fairbanks prostě není New York. Naštěstí je její hotel jen pár bloků odsud. Ovšem kterým směrem? Snažila se zorientovat podle řeky Cheny. Ze své pozice viděla federální úřad. *Tudy*. Půjde domů, převlékne se a zajde si zaběhat na pás, pokud tedy v hotelu mají tělocvičnu.

Mokrý sníh padal stále hustěji. Kruci, zplihnou jí vla-

sy, a make-up už jí nejspíš teď teče po tvářích. Ještě že ve Fairbanksu nemají paparazzi. Urousanost se u Donnellyů netrpí.

Ulice kolem ní tonula v tichu. Místní nejspíš vyčetli z oblohy, že přijde bouřka. Dokonce i onen bezdomovec se někam schoval. Nina zavrtala bradu do bundy a vyrazila. *Děšť se sněhem v září*, pomyslela si. To je tedy něco.

Na pravé straně chodníku se tyčila hromada latí a stavebního materiálu. Nina ji obešla zleva a přitom o něco zakopla.

Tvrdě dopadla na zem, vůbec nestihla pád vykřít rukama. Bradou udeřila o chodník a vykřikla. Bolest vzápětí vystřídal vztek a stud. Jak může být tak nešikovná?

Ohmatala si bradu. Bude tam mít ošklivou odřenu, která půjde jen obtížně zakrýt make-upem. Naštěsí nikdo nebyl svědkem jejího znemožnění. Pokusila se vstát, a vtom ucítla zatahání za kotník, jako kdyby měla nohu v něčem zamotanou. To by vysvětlovalo, proč upadla. Jakousi záhadou se jí noha chytila do oka. Sáhla po drátu, ale v ten okamžik se nad ní vztyčila postava. Něco ji zezadu udeřilo do hlavy.

Popaměti se snažila odstrčit ruce, které ji hrubě popadly. Snažila se křičet, ale ruce jí k nosu a ústům přitiskly hadr. Když do plic vdechovala jeho výpary a vědomí se začalo vytrácet, uslyšela povědomý hlas, který teď šeptal přímo do jejího ucha:

*V slunci půlnočním muž někdy spáchá čin
podivný, když o zlato se rve.
Tajemné zkazky zní na stezkách polárních,
z nichž v žilách tuhne krev.*

*Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.*

KAPITOLA 2

Nina ještě nebyla úplně při vědomí. Neměla kdovíjakou chuť se probudit. Něco jí říkalo, že i když se jí zdály příšerné sny, až se probere, věci budou ještě mnohem horší.

Její temné obavy podtrhovala tupá, pulzující bolest, která se zdála postihovat každou část jejího těla. Využila té bolesti, aby soustředila své myšlenky. Bolela ji ruka – ještě víc než hlava, víc než všechno ostatní. Seběmenší pohyb vysílal do paže přívaly bolesti. S obtížemi se pokusila otevřít oči. Měla pocit, jako by je něco tížilo. Víčka se chvěla, ale nakonec se jí podařilo je zvednout. Její námaha nebyla odměněna. Oči měla zavázané.

Zvedla ruce, aby si pásku sundala, a ten pohyb byl provázen takovým utrpením, že málem ztratila vědomí. S její levou rukou bylo něco zásadně v nepořádku. Zkoušela najít pozici, která by jí ulevila, ale žádná taková nebyla. V ústech měla tak vyschlo, že ji bolelo i dýchání. Bolest jí způsobovalo dokonce i sténání, ale steny jí unikaly ze rtů nedobrovolně.

Zdálo se jí, že něco zaslechla, nebo možná jen vycítila, ale náhle si byla jistá, že nad ní někdo stojí. Přestala chrčet, zadržela dokonce i dech, aby lépe slyšela.

„Kdybyste něco potřebovala,“ ozval se mužský hlas, „jsem tady.“

„Vo– vo–“

Víc toho nesvedla, rty měla příliš okoralé a ústa příliš vyschlá, ale stačilo to. Ucítila dotek lahve na rtech. Zvedla hlavu, aby se z ní napila, a lačně hltala, dokud jí ji nesebral.

„Nesmíte to přehnat,“ řekl. „Nechci, abyste zase zvracela.“

Chvíli jí trvalo, než si v hlavě uspořádala slova a vyslovila je: „Co se stalo?“

„Byla jste unesena. Vaše rodina obdržela žádost o výkupné.“

Pokusila se tu informaci zpracovat. Byla příliš otupělá a dezorientovaná, než aby utrpěla šok. „Proč?“

„Pro peníze,“ odpověděl. „Pokud uděláte, co po vás budu chtít, budete ve zdraví propuštěna.“

Pokusila se zaměřit pozornost, s námahou zkoncentrovala myšlenky a řekla: „Moje ruka.“ Bolestivě polkla a dokončila promluvu: „Bolí.“

„Dám vám nějaké léky.“

„Proč to – tak strašně – bolí?“

„Protože jsem k žádosti o výkupné přiložil váš prsteníček,“ odvětil. „Teď vaše rodina ví, že to myslím vážně.“

Přiložil jsem váš prsteníček. Ta slova jí zněla v hlavě. Nejprve jim nerozuměla. Když to konečně pochopila, když jí došlo, co jí udělal, omdlela.

— — —

Netušila, kolik uběhlo času, než znovu přišla k vědomí. V jednu chvíli cítila, že s ní někdo smýká, a uvědomila si, že je v jedoucím autě, ale ta chvilka vědomí byla krátká.

Když se probírala, už neměla pásku na očích. Pokusila se zvednout hlavu a rozhlédnout se. Byla slabá. Bolelo ji úplně celé tělo.

S námahou se posadila. Nacházela se venku, ale kvůli velké tmě nic neviděla. Pod sebou měla celtu a na ní rozprostřené deky. Byla taková zima, že se jí před ústy srážel dech.

Její pohyb k ní přivedl toho chlapa – řezníka, který ji zmrzačil. Její únosce byl statný, měl plnovous a Níně došlo, že už ho někdy viděla. Byl to ten člověk, co na ulici ve Fairbanksu přednášel tu šílenou báseň. V tu chvíli si myslela, že je to pomatený bezdomovec. Teď nevypadal ani pomateně, ani bezprizorně. Vypadal nebezpečně.

„Uvařil jsem vám polívku,“ řekl a nabídl jí kouřící hrnek.

Nina neodpověděla. Ta stvůra ji zmrzačila. Zvedla oči od své zavázané ruky k němu. Neuhnul zahanbě pohledem, ale tvrdě na ni hleděl temnými očima, jako by ji znal, a Nina se zachvěla. Ten jeho významný pohled jí byl odporný. Co je to zač, že se na ni takhle dívá? Snažila se nedat najevo, jak moc se bojí. Bolavá ruka v ní zažehla vztek.

„Co jste to za hovado, že jste mi zohavil ruku?“

„Jsem hovado, který je potřeba brát vážně.“

„Jak, vážně?“

„Nic neuspíší dodání výkupného tak jako prst.“

Pronesl ta slova věcně jako fakt. Neomluvil se, nevyjádřil žádný soucit ani lítost nad tím, co udělal. Tohle není člověk, rozhodla se Nina. Je to monstrum.

„Nemusel jste mi ubližovat. Moje rodina a snoubenec by zaplatili i bez vaší brutality.“

„Teď zaplatí ještě o něco rychleji. To bude dobrý pro mě i pro vás. Pokud sebou pohnou, možná vám ještě ten váš prst stihnou přišít.“

Nina skočila po jeho poslední větě: „Jak to myslíte?“

„Byla to čistá rána přímo pod kloubem. V tom to vězí. Člověk musí vědět, kde a jak má říznout. Před tím

jsem otřel kudlu lihem. Ani chirurg by to nedokázal líp.“

Z nezúčastněnosti, s jakou popisoval ten primitivní čin, jí běhal mráz po zádech. Prožívala děs zároveň s paprskem naděje. Pokud bude spolupracovat, ještě by jí prst mohli přišít.

„Poslat ho poštou bylo daleko pracnější než ho uříznout.“

„Jak – jak to myslíte?“

„Musel jsem si obstarat suchej led a pak ten váš prst s francouzskou manikýrou pěkně zabalit. Aby to tam bylo do druhýho dne, stálo majlant, ale jestli všechno půjde dobře, nějakaj ten nóbl plastickej chirurg vám to za pár dní přišije. Budete potřebovat jen další macatej snubák, aby nebyla vidět jizva.“

„Díky Bohu!“ Ninin pocit úlevy byl omračující.

„Ta vaše ruka je ovšem časovaná bomba. Pokud se má ta operace povést, musí se to udělat brzy. Takže pokud se chcete ještě někdy shledat se svým prstem, budete muset udělat všechno, co vám řeknu. Když se budete řídit mýma pokynama, zítra večer už vás váš přítel bude ukládat ke spánku do tý vaší hedvábný postýlky. Když mě ale neposlechnete, zabiju vás.“

Nina zalapala po dechu. Za celý život na ni nikdo nevztáhl ruku ani jí tak surově nevyhrožoval. Naprosto nepochybovala, že by ji zabil. Ze všech sil se snažila ovládnout svou hrůzu, ale tušila, že on moc dobře ví, jak se bojí.

„Udělám, co budete chtít,“ pípla.

Přikývl, jako kdyby jinou odpověď ani neočekával, a pak se naklonil k ohni a přiložil. Nina se rozhlédla a roztrásla se. Okolo nebylo nic, co by napovídalo, kde tak asi jsou. Ve tmě nedokázala rozpoznat nic jiného než okolní křoví. Nebyla tam žádná silnice, nebo tedy žádnou neviděla.

„Kde to jsme?“

„Jsme na jednom fleku velkolepého státu Aljaška, kterej nejspíš ani nemá jméno.“

„To výkupné přivezou sem?“

„Ne. Vyzvedneme ho jinde.“

Měl hluboký hlas bez patrného přízvuku. Zase si ji prohlížel a Nina byla vděčná za tmou, která mezi nimi stála jako zeď.

Pokusila se promluvit věcně a odtažitě: „Bylo by možné si zatelefonovat? Chci ubezpečit svoji rodinu a svého snoubence, že jsem v pořádku.“

„Žádný telefonování.“

Dobrá. Zvážila svou situaci. Je slabá a potřebuje nabrat sílu. „Snad bych teď mohla dostat ten šálek polévky?“

Neřekl nic, jen sáhl pro hrnek a vtiskl jí ho do pravé dlaně. Ruce měl mozolnaté a hrubé a Nina bezděčně ucukla před jeho dotekem, přičemž trochu polévky vyšpláchno. Evidentně ho to pobavilo.

Podle čichu Nina usoudila, že drží kuřecí vývar. Za normálních okolností by ho odmítla, ale teď se potřebovala posilnit. Trochu usrkla. Tekutina byla za tak chladné noci vítaně teplá. Srkala dál a zakrátko šálek vypila.

„Chtěla bych ještě,“ řekla.

Vzpomněla si na Danu, jak předváděla Olivera Twista. Touhle dobou už ji musela ohlásit jako nezvěstnou. Policie už ji jistě hledá.

„Potom,“ odušil. „Nejdřív se uvidí, jestli to udržíte v žaludku.“

Má-li takový hlad, jak dlouho už je asi v zajetí? Bylo by užitečné to vědět. Unesl ji v pozdním odpoledni.

„Kolik je hodin?“

„Pozdě. Pokud se chcete vyspat, měla byste si vzít prášek na bolest.“

Natáhl k ní špinavou ruku a ona si z ní vzala pilulku a vložila si ji do úst. Útěk zatím nepřichází v úvahu. Netušila, kde se nachází. Vprostřed divočiny by se snadno ztratila. Musí myslet pozitivně – výkupné bude brzy zaplacen a prst jí přišijí nazpátek. Lidé jí pomohou.

Spolkla prášek. Přála si, aby bolest zmizela. Toužila v téhle šílené situaci po nějaké úlevě.

„Sladký sny,“ utrousil.

Jeho pobavení jí hnulo žlučí. Otočila se k němu zády a natáhla se na dece. Nikdy neměla ráda táboření, ani v těch nejlepších podmínkách. Stačil jediný výlet do přírody s bývalým přítelem, aby se ubezpečila, že spíš než na stanování je dělaná na pokojovou službu. Tohle bylo ovšem mnohem horší, než se potýkat s nepohodlným spacákem a s chladem.

Myšlenky na svobodu jí pomohly trochu se odpoutat od bolesti, stejně jako představa toho, co čeká jejího únosce za to, co jí udělal. Po léku byla ospalá, ale nepřestávala se jí vnucovat jedna zneklidňující myšlenka: *Vůbec se před ní nesnažil skrýt svou tvář*. Pokud nechce, aby ho později identifikovala, proč se nějak nezahalil?

Ostatně na tom nezáleželo. Jakmile bude zaplacené výkupné, tahle noční můra skončí. Když se nic nepokazí, zanedlouho bude mít zase prst na svém místě. Být o prst kratší se neslučuje s donnellyovskou imagí.

Ráno moudřejší večera. S touhle myšlenkou se Nině konečně podařilo usnout.

— — —

Nina se ráda probouzela a začínala den s vážnou hubou. Vyladilo ji to na celé dopoledne. Dnes ji ale neprobudila klasika.

„Hejbej se!“

Do ucha jí zaječel jeho hlas. To už samo o sobě stačilo, ale když jí ještě hrubě drapnul za paži, z bolesti v zohavené ruce se jí udělalo nevolno.

„Dělej!“ zařval. Nina se s námahou vydrápala na nohy. Pořád ještě byla tma. Tábor už byl sbalený, nic nenasvědčovalo tomu, že tady přenocovali.

„Dozadu do dodávky,“ poručil jí. „Fofrem.“

Kvůli nutkavé potřebě se Nina odvážíla promluvit: „Potřebuju na toaletu.“

„Hrnec je vzadu,“ štěkl.

Oběhla dodávku zezadu. Nákladní prostor byl plný velkých pytlů potravin včetně rýže, fazolí a mouky. Nevelké místo bylo vyklizené pro ni. Nevěděla, co je to hrnec, ale snažila se najít něco, co by vypadalo jako přenosná toaleta. Dveře dodávky se za ní zabouchly. Uslyšela cvaknutí visacího zámku.

Ke svému úžasu zjistila, že *hrnec* není nic víc než trochu větší rendlík na vaření. Vousáč se vyhoupl za volant a Nina zaprosila: „Prosím vás, pusťte mne ven. Bude to jen chvílička.“

Nastartoval auto. „Musíme stihnout schůzku.“

„Slibuju, že budu hned...“

Odpovědí jí bylo šlápnutí na plyn. Zdravou rukou se chytla sedadla před sebou. Cesta byla samý výmol a každé cuknutí jí tlačilo na močový měchýř. Špatné odpružení dodávky jenom zvyšovalo její utrpení. Po pár kilometrech na mučidlech se cesta trochu vylepšila a přidali na rychlosti, ale stejně si Nina byla bolestně vědoma každého výmolu a díry. Její muka se neustále stupňovala. Nedůvěřivě si prohlížela hrnec, a když zvedla oči, zjistila, že se na ni její věznitel dívá ve zpětném zrcátku.

„Budete muset zastavit,“ řekla.

Zavrtěl hlavou. „Vyčůrej se do hrnce, nebo se počůrej. Jak chceš.“

Nina se zachvěla, ale zimou to nebylo. Takovou nenávist ještě nepoznala, ale nehodlala mu poskytnout to potěšení, že ji uvidí podlehnout nočníku. Nebude veselou podívanou pro jeho pobavení. Pak jí z očí začaly kanout slzy. Řinuly se a řinuly a Nina se je vůbec nepokusila zarazit. Řekla si, že jí aspoň zmírní tlak v močovém měchýři, i když by to bylo dost s podivem. Začala pěsti v nevěře nad krutostí té zrůdy. Za celý svůj život k nikomu nenávist necítila, ale teď až do morku kostí začala chápat, jaké to je. Toužila tomu člověku ublížit, pomstít se mu za jeho násilí a krutost.

Dodávka se kolébala a chrastila celou věčnost, i když ve skutečnosti to zřejmě nebylo víc než hodinu. Pak se konečně zastavila.

„Pustte mě ven,“ požádala. Zase si připadala jako školáčka závislá na sadistickém učiteli, kterého se musela dovolit, aby ji pustil na záchod. To domáhání se a žádování získalo podobu zoufalého zakňourání: „Prosím!“

Neodpověděl, dokonce ani nedal najevo, že ji slyšel. Vylezl z auta s puškou v ruce a bylo slyšet, jak chodí okolo. Po neskutečně dlouhé době sundal visací zámek a otevřel zadní dveře. Nina přelezla proviant bokem jako krab a dostala se k východu. Snažila se přitom nevnímat bodavou bolest v místech, kde jí uřízl prst.

Ve dveřích ji hrubě zadržel: „Nehneš se mi z očí!“

Nina přikývla. Podržel ji ještě o vteřinu déle, než bylo nutné, pak ji pustil. Rozeběhla se k lesnímu porostu. Veškeré iluze o zachování vlastní důstojnosti vzaly za své. U prvního stromu spustila kalhoty a přičapla. Na konci byla zesláblá úlevou.

Alespoň ještě vládla tma; slunce se teprve začínalo ukazovat. V křoví vedle ní něco zašramotilo. Hlavou jí prolétla série strašidelných představ. Chtěla odskákat do bezpečí, ale upadla. Zraněnou ruku si narazila o zem a vyjekla bolestí.

„Co se stalo?“ houknul chlap.

„Něco se tu hýbalo,“ řekla vyčerpaně. „Asi had.“

„Na Aljašce hadi nejsou, *čičako*.“

Postavila se. Pravou rukou se pokusila natáhnout si oblečení. Levá ruka jí pulzovala bolestí. Ometla si z obvazu hlínu a jenom doufala, že se žádná nečistota nedostala pod něj. Přitom se rozhlížela.

Byli u řeky, nebo to snad bylo jezero. Vál studený vítr. Vzduch byl prodchnutý vlhkostí a země nasáklá vodou. Z rozkládajících se rostlin na břehu jezera se linul sirný zápach. Vodní plocha se zdála být značné velikosti, ale široko daleko nikdo nebyl. Nebyly tu telefonní dráty, sloupy vysokého napětí ani asfaltové silnice. Nebyla zvyklá vídat jezera, jejichž břehy by nelemovala lidská obydlí.

Tady ani nemá smysl křičet, uvědomila si. Nikdo ji tu neuslyší.

Pomalou došla zpátky. On mezitím položil na zem celtu s dekou. „Udělej si pohodlí,“ řekl. „Včera jsem usmažil slaninu. Dáme si ji k snídani.“

Nina se uvelebila na dece a zavrtěla hlavou: „Já maso nejím.“

„Je tomu skutečně tak?“ pronesl pobaveně. „Tak já ti udělám pomerančovej džus, esi teda džus pijješ.“

Neodpověděla. Šel do dodávky a smíchal instantní nápoj s vodou. Za okamžik jí podal hrnek a řekl: „Tang. Fotr říkával, že je to nápoj kosmonautů.“

Nina si ho od něj vzala a vypila ho. Dal tam moc prášku, bylo to příšerně přeslazené, ale měla žízeň.

„Tady se bude předávat výkupné?“ zeptala se.

Přikývl.

Když dopila džus, udělalo se jí lépe. Všechno nakonec dobře dopadne. Jakmile bude zapláceno výkupné, bude volná.

„Jak se dostanu zpátky do civilizace?“

„Sama to nezvládneš. Řeknu jim, kde tě mají hledat.“

„Kde jsem?“

„Zatraceně daleko od New Yorku, *čičako*.“

„Co to slovo vůbec znamená? A jak vůbec víte, že jsem z New Yorku?“

„*Čičako* je zelenáč, někdo, kdo nemá páru, jak to ve velký zemi chodí. Aljaška se v aleutštině překládá jako velká země.“

V jeho podání vyzněla nezkušenost jako zločin.

„A co se týče toho, že žiješ v New Yorku,“ dodal, „když chceš za někoho výkupný, měla bys vědět, kde žije.“

Nině se zničehonic zamotala hlava a uvědomila si, že dlouho nic nejedla. „Nemáte nějaké pečivo, sušenky nebo brambůrky? Asi mám nízkou hladinu cukru v krvi z hladu.“

„Nízkej cukr v krvi?“ zopakoval. „To nemůžeme dopustit.“

Zatímco štrachal vzadu v dodávce, Nina si začala broukat a posléze i hvízdát. Nikdy by ji nenapadlo, že pískání může být taková zábava. Obvykle si nepískala, ale teď nechápala, proč to občas nedělá. Když se vrátil s pytlíkem kukuřičných lupínků, pořád ještě hvízdala. Chtivě si nabrala hrst a začala žvýkat. Kvůli jídlu už nemohla pískat, tak alespoň mezi jednotlivými sousty mluvila. Uvědomovala si, že mluví s plnou pusou, ale kupodivu jí to vůbec nevadilo.

„Nepředstavil jste se mi. Jak vám mám říkat?“

„Říkej mi Mattvyed, psáno M-A-T-T-V-Y-E-D.“

To jméno mu sedlo. Ten chlap jí opravdu připomínal medvěda. Byl zarostlý, tmavý, velký a divoký. Z neznámého důvodu měl teď dobrou náladu. Nině bylo taky celkem fajn. To s její levou rukou už jí nepřišlo tak hrozné. Zvedla ji k očím a detailně si prohlížela obvaz. Tam, kde býval její prsteníček, zela díra.

„Doufám, že ty ty peníze budou co nevidět,“ podotkla. „Můj prst už na mě čeká.“

Přišlo jí to legrační. Věděla, že je to nepatřičné, ale nemohla si pomoci. Představa jejího uťatého prstu, který si nervózně bubnuje, ji rozesmála.

Smála se a smála. Není se čeho bát. „Až přijedu domů, dám si čokoládové croissanty od Clauda. Nikdo je neumí tak dobře jako on. Naučil se to ve Francii, kde dělal vrchního pekaře v restauraci se dvěma michelinskými hvězdami.“

„Radši se ještě napij džusu,“ řekl Mattvyed a podal jí další plný hrnek.

„Tangu,“ opravila ho. „Myslíte, že to kosmonauti vážně pijí?“

Vyzunkla i druhý nápoj. Zase byl moc sladký. Cukr se v něm ani pořádně nerozpustil. Pořád vanul ostrý vítr, ale ona už necítila chlad. Našpulila rty a snažila se svoje hvízdání sladit s burácením větru.

„To je hic, co?“ řekla, když přestala hvízdát.

Mattvyed nereagoval, ale Nina si toho nevšimla. Byla ve svém vlastním světě, kde si poletovala od myšlenky k myšlence. Hlava jí klesla na prsa. *Dát si tak šlofika*, napadlo ji, *to by bylo fajn*. Zadřímala, ale nespala tvrdě. Měla pocit, jako by plula na vlnách. Když otevřela oči, Mattvyed stál nad ní.

„Tak aby ses nachystala k letu,“ řekl.

Jako kdyby k ní jeho slova doléhala z velké dálky. Sáhł do kapsy kabátu a vytáhl špulku technické pásky. Nina ho sledovala jako nezúčastněný pozorovatel, jako by stála mimo vlastní tělo. Náhle se mu v ruce objevil velký, na první pohled ostrý nůž. Hlavou jí líně prošla myšlenka, jestli jí právě touto čepelí neuřízl prst. Odmotal dlouhý kus pásky a odřízl ho.

Chytil ji za zápěstí, obě se mu pohodlně vešla do jedné velké dlaně. „A teď se připásáme,“ řekl a obmotal jí je páskou.

Nina chtěla něco říct, ale zmohla se jen na zachrčení.

KAPITOLA 3

Když se Kocour Carter přenesl přes Rybí jezero, zahlédl Adamse s veškerou výbavou, jak na něj čeká na břehu.

Ti dva se seznámili před čtyřmi lety v baru v Anchorage. Kocour v té době létal charterové a vyhlídkové lety po národním parku Denali a v jeho okolí. Když Adams zjistil, že Kocour svoje pasažéry vysazuje v městečku Talkeetna, domluvili si spolu vlastní letové plány. Adams složil tučnou zálohu a dali si sraz u Rybího jezera, pět mil za Talkeetnou. Poletí k jezeru ve vnitrozemí, vysvětlil Adams, poblíž něhož stojí jeho lovecký srub.

Kocour žádné bližší určení nepotřeboval. Aljašští terénní piloti mají pověst nezávislých chlapů, kteří nestojí o to, aby o nich úřady věděly zbytečně moc. Mnozí jeho zákazníci, kteří se báli prozrazení svých oblíbených lovišť, byli zrovna takoví tajnůstkáři. Ostatně světem hýbou peníze.

Před čtyřmi lety se Adamsovým konečným cílem stalo jezero, které bylo stejně jako mnoho podobných míst na Aljašce bezejmenné. Vydali se dolů z hor daleko na východ od Manley Hot Springs. Bylo to jedno z těch míst ve vnitrozemí, jejichž název byste na žádné mapě nenašli. Jeho odlehlost a drsný hornatý terén odradil od osidlování okolí dokonce i původní obyvatelé.

Přestože od té doby vezl Kocour Adamse na stejné místo už několikrát, stále o tom člověku nevěděl nic

víc, než že je to traper, který žije v srdci Aljašky. Kocour mu dal přezdívku Grizzly podle legendárního lovce medvědů Grizzlyho Adamse. Grizzly byl přesvědčený, že „konec se blíží“, ale neprožíval to s náboženskou vervou, nepatřil k lidem, kteří očekávali návrat Ježíše Krista. Věřil, že civilizace je na pokraji zániku a že příchod válek, moru a podobných katastrof je nevyhnutelný. Nejspíš neměl všech pět pohromadě, ale to neměla spousta Kocourových zákazníků. Platil hotově, což mu stačilo.

Pilot naklonil svoji Cessnu 185 a připravil se na přistání. Ve vnitrozemí bylo létání prakticky jediným způsobem dopravy. Kocour rád vysvětloval cizincům, že když položíte obrys Aljašky na paizáku přes mapu Spojených států, sahá od Georgie až po Kalifornii. I přes svou velikost má však mimo velkých měst jen minimální infrastrukturu a i podle nejvelkorysejších odhadů méně než dvacet dálnic v celém státě. Zhruba každý šedesátý Aljašan vlastní pilotní průkaz. Díky omezenému množství silnic ve státě měl Kocour nadosmrti o práci postaráno.

Během dopoledne se zhoršilo počasí. Klesla teplota, zvedl se vítr a jednomotorové letadélko se s nečasem nemálo potýkalo. Letové podmínky na Aljašce patří k těm nejnáročnějším na světě. Každý *bush pilot* musí především koukat, aby zůstal naživu.

Během klesání Kocour letadlo neustále vyvažoval, nakláněl křídla na jednu a pak zas na druhou stranu. Vítr tvrdě narážel do plováků a on měl co dělat, aby to vyrovnal. Nejpozději příští týden přezuje z plováků na tundrové gumy, nebo dokonce lyže.

Cessna dosedla na hladinu tvrdě, odrazila se a znovu klesla. Když se konečně uhnízdila, Kocour s ní zaroval ke břehu, kde čekal Grizzly se svým proviantem, natočil letadlo čelem k větru a pak vypnul motor.

Vyskočil ven a zahalekal: „Tak za uměleckej dojem bych si dal desítku! Jak vždycky říkám, pokud můžeš od letadla odejít po svejch, nebylo to špatný přistání.“

Grizzly chytil cessnu za lano a vytáhl ji za zád' na břeh. „Kde se tak dlouho flákáš?!“

„I já vás rád vidím, pane Adamsi! Možná ti to uniklo, ale dneska nejsou zrovna ideální letový podmínky, a tím, že tě musím vyzvednout tady, místo abysme letěli z Anchorage, jsi mi to taky nijak nezjednodušil. Všechny letiště od Juneau po Fairbanks dneska slaví svůj oblíbenej židovskej svátek, pesach. Skoro každej kvůli mlze a celkově mizernýmu počasí zabalil krám. Taky jsem měl radši zůstat v posteli, a nemyslím si to sám. Ta buchta, co byla v posteli se mnou, měla poměrně přesvědčivý argumenty, abych nikam nechodil.“

„Asi tě už někdy viděla přistávat,“ odtušil Grizzly.

„Učebnicový přistání jsou pro sraby. Tomu, co já dělám, se říká nabourat s grácií.“

Pilot nebyl vysoký, ale měl velké ruce, zvuchý hlas a robustní hlavu. Teď tou hlavou nevěřicně zavrtěl, když obhlédl připravená zavazadla: „Ježíšmarjá, Grizáku. Tos neříkal, že povezeme celej tvůj bejvák kromě kuchyňskýho dřezu. Kolik kilo vezeš?“

„Ne víc než obvykle. Tři sta kilo max.“

„Krucí.“

„Už jsi vezl víc.“

„To jo. Taky jsem bejval schopnej píchat celou noc. Teď na starý kolena jsem si čím dál tím víc vědomej zákonů gravitace, zvlášť když je takovýhle počasí.“

„Vypadá to, že na starý kolena seš pěkněj mrzout. Nech mě hádat – zase tě trápí ta vyhřezlá plotýnka.“

„Jsi rozenej věstec, Adamsi, můžeš číst z křišťálový koule.“

„No vidíš, a já jsem se ti zrovna chtěl nabídnout, že uložím náklad.“

Kocour pokrčil rameny a dělal, že je mu to fuk. „Pojď to nejdřív zvážit,“ navrhl, „a pak si posluž.“

Pilot byl rád, že může ulevit svým chronicky špatným zádům. Odečítal položky z váhy a zapisoval je a Grizzly to všechno odnosil. Zvážili každou jednotlivou krabici i pytel a Kocour potom rozhodl, jak se batohy uloží, aby byla váha dobře rozložená. Pak dohlédl na to, aby Grizzly zavazadla dobře uvázal. To nejhorší, co se ti může stát v malém letadle, je putující náklad.

Tenhle hornoplošník byl oficiálně šestimístný, ale páté a šesté sedadlo bylo odstraněno. Dva velké pytly se uvázaly do prázdných sedaček a jednu objemnou sportovní tašku uložili vzadu. Kocour si dělal největší starosti kvůli bedně na psí žrádlo, do které se vejde třicetakilový pytel granulí. Grizzly ji naplnil až po okraj, čímž vytvořil časovanou bombu Kocourem nazvanou drtič koulí. Nakonec byl veškerý náklad uložen k jeho spokojenosti.

Když bylo všechno naloženo a Adams se připoutal ve zbývajících sedačkách, Kocour se usadil k přístrojové desce a prošel si kontrolní seznam. Nepřekročili váhový limit letadla, ale stejně vzal víc, než mu bylo příjemné, zvláště s ohledem na pochybné počasí. Zhluboka se nadechl a zase vydechl. Pokud to má zvládnout, musí vyrazit. Den se krátí.

Nasměroval cessnu proti větru a přidal plyn. V nouzi dokázal letadlo dostat do vzduchu na dvou stech metrech, ale když bylo zatížené, potřeboval větší manévrovací prostor. Cessna uháněla po své vodní ranveji a nabírala rychlost. Sníh houstnul. Kocour stoupajícímu stroji střídavě nadával a povzbuzoval ho. Letadlo pomalu a neochotně nabralo výšku.

„Tak dělej,“ hartusil do namáhavě chrčícího motoru. „Stoupej, ty kráme zatracenej!“

Otevřenou dlaní praštil do přístrojové desky jako otrokář bušící do bubnu. Během stoupání jimi porvyv

větru smýkaly ze strany na stranu. S větrem se dokázal vyrovnat. Co se mu nelíbilo, byl mokrý sníh, který se nalepil na trup letadla.

„Tohle jsou pěkně zasraný podmínky!“ zakřičel Kocour.

„Se bojíš trochy sněhu?“

„Jestli se bojím, že se nám ta plechovka obalí ledem? To si piš! Víš, co se říká, Grizáku – jsou starý piloti a pak jsou neohrožený piloti, ale žádný starý neohrožený piloti neexistují.“

„Tuhle říkačku složila nějaká malá holka, ne?!“

Kocour provokaci odbyl znechuceným odfrknutím, ale jinak se soustředil na let. *Nesmím tomu pitomci Grizzlymu Adamsovi dovolit, aby se mi dostal pod kůži*, pomyslel si. Podobně jako skutečný Grizzly Adams byl i tohle drsný zálesák. Patřili k vymírajícím druhům, což bylo možná dobře.

Cessna stoupala a Kocour nakláněl hlavu ke straně ve snaze dohlédnout skrz vánici na zem. Všechno už pokryl bílý koberec. Letěli vstříc zimě, která hrozila přijít dřív než obvykle.

„Tak se vrbovky nepletly, když vykvetly v půlce července. Zima přichází brzy a bude dlouhá a studená.“

Časné vykvetení typických fialových lučních květin bylo pro Aljašany znamením, že zima přijde brzy a bude dlouhá. Grizzlyho Adamse to nijak neznepokojovalo. „Fajn,“ řekl.

„Ty jsi jedinej cvok, kterýho znám, kterej se těší na osm měsíců zimy. Jsi poslední dobrodruh,“ řekl Kocour. „Nikdo už neloví kvůli kožešinám ani nehopdaří na samotě v divočině, ale ty bydlíš ve srubu uprostřed ničeho. V té tvojí oblasti nežijou dokonce ani původní kmeny. Jak daleko to máš k nejbližšímu sousedovi, osmdesát kilometrů?“

„Ne dost daleko.“

„A co jsi teda dělal během tý svý dovolený, když jsi tak společenskej?“

Grizzly pokrčil rameny.

„To seš nějakej zatracenej traperskej mnich, nebo co?“

„Ne, jsem zatracenej traper.“

„No jasně, jsi poslední mohykán. Divím se, že tu práci vůbec ještě můžeš dělat. V dnešní době se člověk venku pomalu ani nevychčije, aniž by si ho nějakej federál zapsal do notýsku. Dávej si bacha, aby ti byrokrati nezačali strkat nos do záležitostí tvým směrem.“

„Když začnou, omrzne jim.“

„V tom máš recht. Asi nechtěj mít nic společnýho s někým, kdo je takovej magor, aby žil takhle daleko od civilizace. Jak to vůbec děláš, aby ses tam nezbláznil, Adamsi?“

Místo odpovědi Adams zavřel oči a odvrátil se. Dech se mu prohloubil. Kocour si nebyl jistý, jestli chrápání jenom předstírá, aby se vyhnul konverzaci, nebo jestli doopravdy usnul.

„Podle mě už teda blázen jsi,“ zabručel si Kocour pod vousy.

— — —

Jako u mnoha věcí to vypadalo, že zlom přišel náhle, i když ve skutečnosti se k němu už dlouho schylovalo.

Cessna se zuřivě otřásla. Kocour zrovna tak vztekle zaklel. Podíval se před sebe a pak doprava a doleva. Okénka byla jako natřená matnou bílou barvou. Bojoval s pocitem závratí a spoléhal při tom na svůj výcvik. Neměl žádnou perspektivu, žádný bod, podle kterého by odhadl, jakým směrem letí, nebo dokonce kde je nahoře a kde dole. Sevřel řídicí páku, až mu zbělaly klouby na rukou, jako by na tom závisel jejich život. Možná i závisel.

Zvuk motoru zněl nezdavě. Stroj se namáhal a chrop-
těl. Kocourovo spílání konečně probudilo spolucestu-
jícího, který se protáhl, párkrát se nadechl, rozhlédl se
a pak řekl: „Lítáme pořád dokola.“

„To jsem si taky všimnul, ty chytráku.“

„Proč?“

„Protože jsme měli takřka nulovou viditelnost a já
v mlíku lítám fakt nerad. Ale nejhorší je, že jsme obale-
ný ledem. Podle zvuku bych řekl, že přívody vzduchu
a palivovej filtr jsou kousek od ucpání.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že jsme v řiti. Musíme se dostat vejš,
jinak tenhle let může *hodně* rychle skončit.“

„No tak pojďme vejš.“

„Zatímco ty sis pochruoval, vyzkoušel jsem snad
všechno kromě mávání rukama. Motor už je na hranici
svýho výkonu. Pokud ještě přitlačím, mohl by úplně
vysadit.“

„Můžeme přistát?“

„Pokud se mraky na moment neroztrhají, tak ne.
A když budeme hledat místo s větší viditelností, může
se nám stát, že nás rozčísne nějaký štít nebo vletíme
čelně do skály. Jediná možnost je jít vejš.“

Jenže proti tomu se všechno spiklo. Vítr letadlo bi-
čoval a srážel ho dolů. Náhlý poryv větru s cessnou ho-
dil, a ta se svalila jako knokautovaný boxer. V nárazech
skučícího větru se ztratil veškerý ostatní hluk, takže
oba muži napínali uši, jestli uslyší motor. Na dlouhou
chvilu nebylo slyšet vůbec nic, jako by měl motor vyra-
žený dech, až pak se zase pracně rozeřval.

Kocour si setřel pot stékající mu po tváři. Zato Griz-
zly Adams nevypadal vůbec znepokojeně. Možná si ne-
uvědomoval závažnost situace, nebo mu to bylo jedno.
Vypadalo to, že místo aby se strchoval, jestli se dosta-
nou na zem v celku, chce se jen dostat do cíle.

„Jak jsme daleko od Posledního jezera?“ zeptal se.